

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

«των τοιούτων είναι η βασιλεία των ουρανών.»

ΕΤΟΣ Ζ'.
ΑΡΙΘ. 78.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1884.

Τιμᾶται λεπ. 10.

Τιμὴ ἑτησίᾳ., Ἀθηνῶν Δρ 1
Ἐπαρχιῶν » 120
Τουρτίας » 2

Κύτταξ' ἐδῶ, Εἰρήνη, — ἐφώναξεν ὁ μικρὸς Γεώργιος, πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, ἀνοίξας τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παιδῶν ! τί ὠραίας εἰκονογραφίας ποῦ ἔχει αὐτὸ τὸ φύλλον τοῦ Φεβρουαρίου !

— Καὶ μεγάλας, — ἐπρόσθεσεν ἡ ἀδελφὴ του. Γὰρ ἔξ ἀτῆν τῶν μωρῶν παρθένων, πόσον μεγάλη καὶ ὠραία εἶναι ! Διὰ τοῦτο ἠξέησαν καὶ τὴν τιμὴν τῆς ἐφέτος εἰς μίαν δραχμὴν, ἀντὶ 50 λεπτῶν !

— Ὁ Ἥλιος Σηπλιωτάκης μοι εἶπεν ὅτι ὁ πατὴρ του δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνδρομὴν

του ἐφέτος, διότι τοῦ ἐφάνη ἀκριβὴ, καὶ νὰ τὸν ἐβλεπες πῶς ἐλοπαίτο ὁ καυμένος ! σχεδὸν ἔκλειεν ἄλλ' ἐγὼ τὸν παρηγόρησα ὑποσχθεὶς νὰ τοῦ δανείζω τὴν ἰδικήν μου ν' ἀναγιώσκῃ καὶ νὰ βλέπῃ τὰς εἰκονογραφίας.

— Χαίρω, εἰ ἐφέρθης τοιοῦτοτρόπως εἰς αὐτὸν διότι εἶναι πολὺ καλὸν παιδίον καὶ ἀγαπᾷ τὰς καλὰς ἱστορίας καὶ τὰς ὠραίας εἰκονογραφίας, καὶ ἐγὼ δὲ εἶμαι ἐτόμη νὰ δανείσω τὴν ἰδικήν μου εἰς ἄλλα κοράσια, φθάσει μόνον, νὰ μὴ μοῦ τὴν ἐσχίσουν, ἢ τὴν λερώσουν, διότι, καθὼς ἤξεύρεις, ἐγὼ δένω τὰ φύλλα διὰ νὰ τὰ ἔχω, διότι μὲ ἀρέσει πολὺ αὐτὴ ἡ ἐφημερίς.

— ἤξεύρεις καὶ ἐν ἄλλο πρᾶγμα, Εἰρήνη ;

— Ποῖον ;

— Προχθὲς ἀπερνοῦσα ἀπὸ τὸ Ἐδαγγελικὸν βιβλιοπωλεῖον καὶ ἤκουσα νὰ λέγουν ἐκεῖ ὅτι τὸ φύλλον τοῦ Μαρτίου θὰ περιέχῃ καὶ ἕνα ὕμνον μὲ τὴν μουσικὴν του.

— Αὐτὸ δὲ εἶναι παλαιὸ πρᾶγμα ! ὁ συντάκτης τῆς τῆς ὑποσχέθη τοσάκις, ἀλλ' ἕως τῆς τῆς δὲν τὸ ἔκαμε. Ποῖος ἤξεύρει ποίας δυσκολίας θὰ ἀπαντᾷ εἰς τοῦτο ;

— Ἄλλ' ἐγὼ οὐ λέγω, ὅτι τῶρα ἐσάθησαν τὰ λόγια, καὶ θὰ ἴδῃς, εἰ θὰ ἔχωμεν τὴν μουσικὴν ἄλλὰ τὸ καλὸν εἶναι, ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν ἤξεύρουσαν μουσικὴν καὶ δὲν θὰ ἠμποροῦν νὰ ψάλλουν τοὺς ὕμνους.

— Ἀλήθεια ! ἀλλὰ ἔξοῦρες ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθῆνας καὶ εἰς ἄλλα ; πόλεις ὑπάρχουσι πολλοὶ ἀνθρώποι, οἱ ἑκοῖοι γνωρίζουν νὰ παίζουσαν βιολί, ἢ κιθάραν, ἢ ἀδλόν, καὶ ἠμποροῦν νὰ παίζουσαν αὐτοὺς τοὺς ἤχους διὰ τὰ παιδιὰ. Ὅπου δ' εἶναι πᾶνα, ἐκεῖ εἶναι εὐκολώτερον. Ἐγὼ χαίρω, εἰ ἔχομεν πᾶνο καὶ δύναμαι νὰ μαθᾶνω τοὺς ἤχους μὲ αὐτὸ.

— Τί καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἦσαν μουσικὰ σχολεῖα καὶ διὰ τὰ παιδιὰ, καθὼς τὸ φέρον!

— Κάποιο ἀνέγνωσα, μοὶ φαίνεται εἰς τὸν Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς, ὅτι εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ Ἀμερικὴν εἶναι σχολεῖα Κυριακὰ, ὅπου τὰ παιδιὰ μαθάνουν ὄχι μόνον τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ὠραίους ὕμνους νὰ ψάλλουν. Ἄν ἦσαν καὶ ἐδῶ τοιαῦτα σχολεῖα, τότε ὅλα τὰ παιδιὰ θὰ ἠμπόρουν νὰ μαθάνουν νὰ ψάλλουν χωρὶς κόπον καὶ ἐξοδα.

— Ἦκουσα, ὅτι εἶναι ἐν τοιοῦτον ἐκεῖ πέρα εἰς τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ὅπου ψάλλουν τοιοῦτους ὕμνους. Νὰ εἰπωμεν εἰς τὸν πατέρα νὰ μᾶς πᾶρῃ μίαν Κυριακὴν νὰ ἀπάγωμεν νὰ ἰδῶμεν τί γίνεται.

— Καλὰ, λοιπὸν, τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν νὰ ἀπάγωμεν εἰς τὰς 2 μ. μ., διότι τότε ἔχουν τὸ Κυριακὸν σχολεῖον.

— Καὶ ποῖος τὸ διευθύνει;

— Ὁ Μανολάκης Στεργίου, ὁ ἰοῦτος ἐπέηγε μίαν φορὰν ἐκεῖ ἀπὸ περιέργειαν, μὲ εἶπεν, ὅτι τὸ διευθύνει ὁ κ. Δοῦαρ.

— Ἀλήθεια! Ὁ κ. Δοῦαρ, ὅστις ἐδημοσίευσεν τὴν Ἐφ. τῶν Παιδῶν εἰς τὴν ἀπουσίαν τοῦ Συντάκτου τῆς;

— Μάλιστα, αὐτὸς ὁ ἴδιος, καὶ ὁ Μανολάκης μὲ εἶπεν ὅτι ἔχει μίαν ὠραίαν φωνήν!

— Λοιπὸν νὰ ἀπάγωμεν χωρὶς ἄλλο, διότι ἔχω ἐπιθυμίαν νὰ ἰδῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ἀλήθεια Γεωργιάκη, δὲν μοῦ λές—Ἕλληνας εἶναι αὐτὸς ὁ Δοῦαρ;

— Δὲν ἤξεύρω καλῶς, ἀλλ' ὁ Παπαδόπουλος μοὶ εἶπεν, ὅτι εἶναι Σκώτος καὶ ἐπολιτογράφη ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὥστε τώρα εἶναι πολίτης Ἕλληνας.

— Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὁμιλεῖ τοιοῦτοτρόπως διὰ τὴν φιλιότην μας πατρίδα! Τώρα τὸ ἐνόησα! Εὐγὲ τουτάρω θὰ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον.

Σημ. Συντ. Ἐφ. Παιδ. Τὸ παρὸν φύλλον ἀποδεικνύει τὰ ὑπὸ τοῦ μικροῦ Γεωργίου λεγόμενα ἀληθῆ. Οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστρια ἔχουσιν ἤδη ἐνώπιόν των ἓνα ὕμνον μὲ τὴν μουσικὴν του, καὶ θὰ ἔχωσι τοιοῦτους καθ' ἑκάστον μῆνα καὶ οσοὶ θέλουν νὰ ἀπάγουν εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον τοῦ κυρίου Δοῦαρ εἰς τὰς 2 μ. μ. πᾶσαν Κυριακὴν θὰ ἀκούουν αὐτοὺς ψαλλομένους ἐκεῖ.

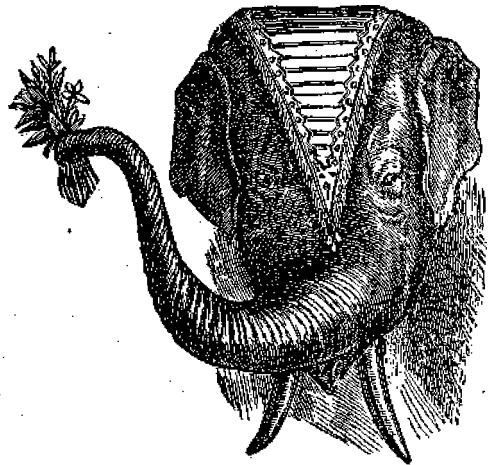
ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΕΡΓΑ.

Πατὴρ τις ἐν Ἀθήναις συνώδευσεν ποτὲ τὸν ἐξαστῆ υἱὸν του εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦ κ. Μ. Ἦσαν δὲ ἐφθασεν εἰς τὴν πλατείαν τῆς Μητροπόλεως εἶρε πολλὰ παιδιὰ (μάγγας) καθήμενα εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἐκκλησίας καὶ καπνίζοντα...

— Βρὲ σεις, — εἶπεν ὁ πατὴρ, — δὲν ἐντρέπεσθε τόσον μικρὰ νὰ καπνίζετε;

Ὁ μικρὸς Γεωργίος, τὸν ὁποῖον ἐκράτει ἀπὸ τὴν χεῖρα, ὕψωσε τότε τοὺς μεγάλους μελανοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ μετὰ παιδικῆς ἀπλότητος ἠρώτησεν, «εἶναι κακὸν πρᾶγμα μόνον διὰ τὰ παιδιὰ νὰ καπνίζουσι παπᾶ;». Ὁ πατὴρ ἐντραπή ἀπὸ τὴν ἀθίαν ταύτην παρατήρησιν τοῦ υἱοῦ του, ἔρριψε τὸ σιγάρον ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ποτὲ πλέον δὲν ἐκάπνισεν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἐάν οἱ γονεῖς θέλουν οἱ λόγοι των νὰ ἔχουν ἐπιρροὴν εἰς τὰ τέκνα των, πρέπει καὶ ἡ διαγωγὴ των νὰ ἦναι σύμφωνα μὲ αὐτούς.

ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘ.

Ὅσοι τῶν μικρῶν μας ἀναγνωστῶν δὲν εἶδόν ποτὲ ζωγραφίαν ἐλέφαντος θὰ δυσκαλυπθοῦν νὰ ἐννοήσουν τὴν μορφήν καὶ τὸ ἀνάστημα τοῦ ἐλέφαντος ἀπὸ μόνον τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν, ἥτις παριστᾷ τὴν κεφαλὴν. Ἄλλοτε θὰ δώσωμεν ὀλόκληρον τὴν εἰκόνα τοῦ ζώου· ἐνταῦθα θέλομεν νὰ εἰπωμεν μόνον περὶ μιᾶς περιέργου ἰδιότητος τοῦ ἐλέφαντος, — τῆς πρὸς τὰ ἄνθη ἀγάπης του.

Ναι, μικροὶ μου φίλοι, ὁ Ἐλέφανς ἀγαπᾷ πολὺ τὰ ἄνθη, τὰ ὠραῖα καὶ εὐόσμα ἄνθη, τὰ ὅποια ὁ Πανάγαθος ἡμῶν οὐράνιος Πατὴρ ἐδημιούργησε πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ ἐξῆς ἀνέκδοτα ἐπιβεβαιῶσι τὴν ἀλήθειαν τοῦ περιέργου τούτου φαινομένου εἰς ἄλογον ζῶον.

Κυρία τις ἐπεσκέφθη ποτὲ τὸν Βοτανικὸν Κήπον τῶν Παρισίων, ὅπου εὐρίσκονται εἰς κλωθία διάφορα θηρία καὶ ζῶα ἄγρια, κρατῶσα εἰς τὴν χεῖρά της ὠραίαν ἀνθοδόσμην, φθασασα εἰς τὸ μέρος ὅπου

φυλάσσονται οί ἐλέφαντες, ἐστάθη παρατηρούσα τὰ υπερμεγέθη ἐκεῖνα ζῶα. με τοὺς φοβεροὺς χυλιόδοντας καὶ τὰς μακρὰς καὶ εὐκνήτους προβοσκίδιας τῶν ἐνῶ δὲ ἴστατο ἐκεῖ αἴρνης εἰς τῶν ἐλεφάντων ἀπλόνει τὴν προβοσκίδα του, καὶ ἀρπάζει ἀπὸ τὸς χεῖρας της τὴν ἀνοδοέσμη!

Ἡ κυρία περιέμενε νὰ ἴδῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν αὐτὸν φέροντα τὴν ἀνοδοέσμη εἰς τὸ στόμα του καὶ τρώγοντα αὐτὴν ἀντὶ τούτου ὅμως ὁ καλὸς ἐλέφας ἐμυρίσθη ἀρκετὰ τὰ ὠραῖα ἄνθη καὶ ἔπειτα ἀπέδωκε τὴν ἀνοδοέσμη εἰς τὴν κυρίαν πρὸς μεγίστην ἔκπληξιν καὶ αὐτῆς· καὶ ὄλων τῶν παρεροθέντων ἐκεῖ

* Ἄλλοτε ἐλέφαντες ἤρπασαν ἀπὸ τὰς κεφαλὰς κυριῶν τοὺς πῖλους τῶν νομίσαντες, ὅτι τὰ ὅποια ἔφερον ἄνθη ἦσαν φυσικά, ἀλλ' ἀφοῦ τὰ ἐμυρίσθησαν καὶ εὐρον τὴν ἀπάτην τῶν ὀργισθέντων τὰ ἔρριψαν κατὰ γῆς καὶ τὰ ἐσαλαπάτησαν πρὸς μεγάλην λύπην καὶ ζημίαν τῶν κυριῶν τῶν!

Ὁ Ἐλέφας εἶναι ἐξυπνότερος πάντων τῶν ζῶων, καὶ πολλάκις ἐκτελεῖ πράξεις, αἵτινες ἐκπλήττουσι καὶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ὅστω π. χ. ἱστορεῖται, ὅτι εἰς τῶν ἐλεφάντων, ὅστις ἀνῆκεν εἰς μίαν θεατρικὴν ἐταιρίαν, ἀφοῦ ἐκπαῖνε διάφορα ἄλλα περιέργα, ἐτελείωνθ τὴν παραστάσιν του μετὰ τὸ ἐξῆς. Ἐλάμβανεν ἀνοδοέσμη παρὰ τοῦ κυρίου του μετὰ τὴν διαταγὴν νὰ τὴν δώσῃ εἰς τὸ ὠραιότερον τῶν κορασίων, αἵτινα ἦσαν παρόντα· ἐκαίνο δὲ ἀφοῦ περιήρχετο διὰ τοῦ βλάμματός τε τοὺς παρευρισκομένους, τὴν εἶδεν πραγματικῶς εἰς τὸ ὠραιώτερον κοράσιον, ὅπερ εὗρισκετο ἐκεῖ.

Μίαν φοράν, εἰς τὰ κοράσια πολλῶν παρθεναγωγείων ἐπῆσαν ὅμοι νὰ ἴδωσι τὰ ζῶα ταῦτα, ὁ Ἐλέφας οὗτος διεστάθη νὰ δώσῃ μίαν ἀνοδοέσμη εἰς τὸ κάλλιστον ἀπὸ αὐτὰ οὗτος τὴν ἔλαβε διὰ τῆς προβοσκίδος του, περιῆλθε τὸ ἀμφιθέατρον ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας εἰς τὴν ἄλλην ἅπαξ καὶ δις χωρὶς νὰ φανῇ διαταθειμένος νὰ τὴν δώσῃ εἰς κανέν. Ἐνῶ δὲ ἴστατο οὕτω πως εἰς ἀμμηχανίαν, εἰσῆλθε κοράσιον δεκαετῆς φέρον ἀπὸ πῶν ὤμων ποσὸν κρεμῆμενον σάκκον μετὰ τὰ βιβλία τε — εὐθὺς δ' ἀφοῦ ἐστάθη εἰς ἓν μέρος, ὁ Ἐλέφας ἔδραμε πρὸς αὐτὸ καὶ τῷ ἐνεχείρισεν τὴν ἀνοδοέσμη. Ἐπειτα δὲ ὑψώσας τὴν προβοσκίδα του καὶ ἀνοίξας τὸ τρομερὸν στόμα του, ἐξέφερον ἰσχυρὸν συριγγμὸν, ὡς νὰ ἔλεγε· « Ἰδοὺ σ' ἐπέτυχα τέλος πάντων, κοκονίτσα μου! » Καὶ τῷ ὄντι τὸ κοράσιον ἐκαίνο εὐρέθη, ὅτι ἦτο οὐ μόνον τὸ ὠραιότατον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιμελέστατον πάντων!

Πόσον κατώτερα τοῦ ἐλεφάντος εἶναι τὰ παιδία ἐκεῖνα, τὰ ὅποια κόπτουν, μαδοῦν, ἢ ἄλλως πως καταστρέφουν τὰ ὠραῖα ἄνθη τῶν κήπων ἢ τῶν ἀγρῶν, τὰ ὅποια ὁ ἀγαθὸς ἡμῶν Θεὸς ἔκαμε διὰ τὴν εὐχαρί-

στησιν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς δοφρύσεως! Ὅταν βλέπωμεν μικρὰ παιδία νὰ φέρωνται τοιοῦτοτρόπως εἰς τὰ ὠραῖα ἄνθη, λοπούμεθα ὅτι δὲν ἤξεύρουσαν νὰ φέρωνται καλλίτερα.

Ἡ ΦΩΛΕΑ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

*Η

Ὁ μισθὸς τῆς τηρήσεως τῆς ὑποσχέσεως.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Ἡ συνήθεια τοῦ φυλάττειν τὴν ὑπόσχεσιν, ὅπως πᾶσα ἢ εὐσέβεια, εἶναι ὠφέλιμος καὶ εἰς ταύτην τὴν ζωὴν. Ἡ ἀλήθεια αὕτη γίνεται καταφανὴς ἐκ τοῦ ἀκολούθου ὠραίου ἀνεκδότου, ὅπερ μεταφέρομεν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ χάριν τῶν μικρῶν ἡμῶν ἀναγνωστῶν.

Τὰ παιδία καὶ οἱ νέοι μας ὀλίγην διδασκαλίαν λαμβάνουσιν ὡς πρὸς τὴν ἱερὰν φύσιν τῆς ὑποσχέσεως. Ὅλιγοὶ δὲ καὶ ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ ἡλικιωμένου ἔχουσιν ὅσην ἔπρεπε συναίσθησιν τῆς ποταπότητος καὶ ἀχρειότητος τοῦ ψεύδους, ἰδίως εἰς μικρὰ πράγματα, ἢ πιστεύουσιν ὅσον ἔπρεπε, πόσον ὠφέλιμος εἶναι εἰς τὰς δόσοληψίας· καὶ τὸν κοινωνικὸν βίον ἢ ἀκριθῆς φιλαλήθεια.

Πολλὰ παιδία καὶ νέοι χάνουσι τὴν θέσιν των, μόνον καὶ μόνον διότι ἐδὲν κρατοῦσι τὸν λόγον των, ὡς λέγομεν, διότι δὲν ἐκτελοῦσι τὰς ὑποσχέσεις των — μετὰ ἄλλους λόγους· διότι δὲν εἶναι ἀκριθῶς φιλαλήθεες.

Πολλοὶ ἀρχονται μετὰ ἐλπίδας ἐπιτυχίας καὶ λαμπροῦ μέλλοντος, καὶ ὅμως ἀποτυγχάνουσι, διότι εἶναι συναιθισμένοι νὰ ὑπόσχωνται περισσώτερα ἀφ' ὅσα δύνανται νὰ κάμωσι. Ὅσδεὶς δύναται νὰ ἔχῃ φήμην σαθεροῦ καὶ ἰσχυροῦ τὸν χαρακτήρα ἀνθρώπου, ἢ νὰ ἐξασκῇ μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὴν ὅποιαν ζῆ κοινωνίαν, ὅστις ὀπροσέκτως δίδει τὸν λόγον του καὶ ὅμως δὲν προσέχει νὰ τὸν ἐκπληρώσῃ.

Πολλοὶ ζωαὶ ἠφανίσθησαν, πολλοὶ κολοσσιαῖαι καταστάσεις ἐχάθησαν, πολλοὶ ψυχαὶ ἀπωλέσθησαν διὰ τῆς παραδόσεως μιᾶς μόνης ὑποσχέσεως.

Τὸ συγκλητικὸν τοῦτο ἀνέκδοτον ἐτῆς Φωλεᾶς τοῦ Πτηνοῦ, ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ χρημεύσῃ εἰς τὸ νὰ ἐντυπώσῃ εἰς τὸν νοῦν τῶν μικρῶν μας ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριάων τὴν ἱερότητα τῆς ὑποσχέσεως ὑπὸ τὴν ὅποιαν εὗρισκονται τοῦ νὰ τηρῶσι τὸν λόγον, τὸν ὅποιον ἅπαξ ἔδωκαν ὅσον δῆποτε καὶ ἂν ᾔθελε τοὺς στοιχίσῃ τοῦτο. Ἐάν δὲ τις τῶν μικρῶν μας φίλων, ἀφ' ἀναγνώσῃ τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο τῆς τηρήσεως τῆς ὑποσχέσεως ἐνὸς μικροῦ παιδίου, ἀποφασίσῃ νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ, ὅς ἦναι βέβαιον, εἰ ἐπὶ τέλους θὰ λάβῃ πλοσίαν τὴν ἀνταμοιβὴν παρὰ τοῦ Πατρὸς τῆς ἀληθείας καὶ ἀνταμείβοντος τὴν ἀλήθειαν. Ἴδοὺ τὸ ἀνέκδοτον.

«Ἡ εὐχαρίστητος ἐξοχικὴ κατοικία τοῦ δικηγόρου Βόν Τραύενχολδ ἔκειτο εἰς ὠραίαν τινὰ τοποθεσίαν, διὰ τὸ ἡδύνατο ν' ἀπομακρυνθῆ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τὰς σπουδαίας ὑποθέσεως τοῦ ἐπαγγέλματός του ἀπεσύρτο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸν ἄριστον ἀέρα καὶ τὴν ὠραίαν θέαν αὐτοῦ.

«Αἱ τοχαῖαι αὐταὶ ἐπισκέψεις του εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐγίνοντο, ἔτι εὐχαριστότεραι, ὅταν συνωδεύετο καὶ ὑπὸ τῶν δύο μικρῶν υἱῶν του, — ὠραίων εὐφρασιων παιδίων, τὰ ὅποια ἔχαιρον ὅσον καὶ ὁ πατήρ των νὰ τὸν συνωδεύωσιν ἐκεῖ εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις. Ἡ τοιαύτη ἀλλαγὴ ἦτο τρόπον τινὰ νέα ζωὴ δι' αὐτὰ, διότι περιήρχοντο τοὺς ὠραίους κήπους καὶ τὰ πράσινα καὶ ἀνθώδη λειβάδια, ἰδίως ὅμως καὶ κατ' ἐξοχὴν ἡδύνατο νὰ κηγαίνωσιν εἰς πλησίον τι δάσος, διὰ τοῦ ὁποῖου ἦσαν κατεσκευασμένοι κατὰ σκοπὸν δρόμοι καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

«Ἡμέραν τινὰ ὁ δικηγόρος Β. Τ. συνώδευσεν τὰ παιδιά εἰς τὸ δάσος ἐκεῖνο καὶ τοῖς ἔδειξε τὴν φωλεὰν ἐνδὸς πτηνοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν πέντε τροφερὰ πουλάκια, εἰς τὰ ὅποια οἱ γονεῖς των ἔφερον ἀδιακόπως τροφήν. Ἡ θεὰ δὲ τούτου εὐχαρίστησε μεταλίως τὰ παιδιά.

«Ὁ πατήρ ἀδήγησεν κατόπιν τοὺς υἱοὺς του εἰς μεγάλην τινὰ ὄρνυ κειμένην εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους καὶ μετ' αὐτῶν ἐκάθισεν ὑπὸ τὴν σκιάν της, ἀφ' ἧς οὐκ ἡδύνατο νὰ βλέπωσιν τὴν ἐμπροσθέν των ἐκτεταμένην ὠραίαν κοιλάδα.

«Ἐνῶ δὲ ἐλάθηντο ἐκεῖ ὁ πατήρ ἤρχισε νὰ τοῖς διηγεῖται τὴν ἐξῆς ἀξιόλογον ἱστορίαν περὶ τῆς φωλεᾶς ἐνδὸς πτηνοῦ, ἧς ἦτο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο πρῶτων ἐτῶν.

«Τὰ παιδιά εὐχαρίστησαν τὸν πατέρα των καὶ ἤρχισαν ν' ἀκροάζωνται μὲ πολλὴν προσοχὴν, ἐνῶ ἐκεῖνος διηγεῖτο τὴν ἱστορίαν.

«Ἄλιαν ὠραίαν πρωίαν τῆς ἀνοιξέως, — εἶπεν ὁ πατήρ, — πρὸ 40 ἐτῶν, ἐν πτωχῶν παιδίων ἐκάθησεν ἐδῶ ὑποκάτω εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ὄρνυ, ὑπὸ τὴν ὁποίαν καθήμεθα καὶ ἡμεῖς, τώρα, φωλαττων τὰ πρόβατα. Ἐνῶ δὲ ἐκάθητο ἀνεγίνωσκεν ἓν μικρὸν βιβλίον, τὸ ὅποιον τόσον τοῦ ἀπερρόφητος τὴν προσοχὴν ὥστε σπανίως ἐσήμωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἀπ' αὐτοῦ, καὶ τότε πάλιν διὰ νὰ ἴδῃ τί γίνονται τὰ πρόβατά του, τὰ ὅποια ἔδοσκον μεταξὺ τοῦ δάσους τούτου καὶ τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου ῥύακος, ὅστις ῥέει εἰς τὸ ἐντίπερα μέρος. Ὑψώσαν μίαν φοράν τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἐπιπάσθη ἰδῶν πλησίον του παιδα ὠραῖον, χαρίεντα καὶ ἐνδεδυμένον χρυσοκέντητον στολήν. Ὁ παῖς ἐκεῖνος ἦτον ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Πρωσίας ὅστις τότε δὲν ἦτο μεγαλειότερος τῶν δέκα ἐτῶν.

Τὸ βοσκόπουλον δὲν ἐγνώριζεν ἀκριβῶς ποῖος ἦτον ὁ παῖς ἐκεῖνος, τὸν ἐξέλαθεν ὅμως ὡς υἱὸν τοῦ δασοφύλακος, ὅστις συνήθως ἤρχεται δι' ὑπηρεσίαν εἰς τὸ κληρικτικὸν φρούριον τοῦ βασιλέως, ὅπου ἔκειτο πλησίον ἐκεῖ. Ὅθεν ἀποταθεὶς εἰς αὐτὸν, «Δύναμαι, — εἶπε, κ, δασοφύλαξ, ἐκβαλὼν τὸν πῖλόν του — νὰ σοὺς ἀκηρητέωσιν εἰς τι;

— Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ μοὶ εἴπῃς, — ἀπεκρίθη ὁ διάδοχος, — ἀν ἦται καμμίαν φωλεὰ πτηνῶν εἰς τὸ δάσος τούτου;

— Παραξένος ἐρώτησις γινομένη ἀπὸ ἓνα νεανίσκον δασοφύλακα, — εἶπε τὸ βοσκόπουλον. Δὲν ἀκούεις τὰ πτηνὰ κελαδοῦντα; Βεβαίως εἶναι πολλαὶ φωλεαὶ ἐδῶ — ἕκαστον πτηνὸν ἔχει καὶ τὴν φωλεάν τα.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ ἡξεύρῃς νὰ μὲ δείξῃς μίαν. — Ναὶ ἡξεύρω μίαν ἀληθῶς πολὺ περίεργον — οὐδέποτε εἶδον τοιαύτην εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν. Εἶναι πλεγμένη μὲ κίτρινον ἄχρον καὶ ἔσθθεν εἶναι ἐστρωμένη μὲ μαλακὸν λειχίνα. Εἶναι δὲ πέντε αὐτὰ εἰς αὐτὴν, δύο τόσον γαλανὰ, ὅσον ὁ οὐρανός, τὸν ὅποιον βλέπεις διὰ τῶν φύλλων τῆς δρυὸς ταύτης.

— Πρέπει νὰ ἦναι πολὺ ὠραία, — εἶπεν ὁ διάδοχος, — Παρακαλῶ ἔλα νὰ μοὶ τὴν δείξῃς — ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ τὴν ἴδω.

— Τὸ πιστεύω, — εἶπεν ὁ βοσκός, — ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὴν δείξω.

— Δὲν θέλω νὰ τὸ κάμῃς δωρεάν, — ἀπεκρίθη ὁ διάδοχος, — θὰ σὲ δώσω κάτι τι διὰ τὸν κόπον σου.

— Τὸ πιστεύω, — ἐπανέλαβε πάλιν ὁ βοσκός, — ἀλλ' ὅμως δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὴν δείξω.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν παρουσιάσθη ὁ παιδαγωγός τοῦ Διαδόχου, ὅστις ἦτο ἱκανός τις καὶ εὐσεβὴς ἱεροκλήρυς, ἐνδεδυμένος μαῦρα ἐνδύματα, καὶ τὸν ὅποιον ὁ βοσκός δὲν εἶχε παρατηρήσει πρότερον οὕτως στραφείς πρὸς αὐτὸν.

— Μὴ ἦσαι χωριότης, τέκνον μου, — εἶπεν, — ὁ νεανίσκος οὗτος ἤκουσε πολλάκις νὰ ὀμιλοῦν περὶ τῶν φωλεῶν τῶν πτηνῶν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶδε τοιαύτην. Ὅθεν ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ἴδῃ.

Ὁ βοσκός ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἀπεκρίθη ὡς καὶ πρότερον, ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ τὴν δείξῃ.

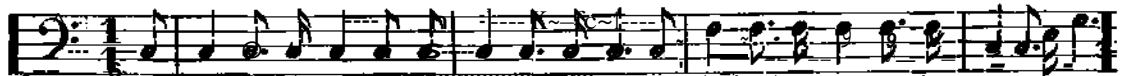
Ὁ παιδαγωγός δυσαρροστηθεὶς μὲ τὴν ἀπόκρισιν — Ἐρεπε νὰ χαρῆς, — εἶπε, παιδίον μου, — ὅτι ἔχεις εὐχαρίαν νὰ ὑποχρεώσῃς τὸν ἀγαπητὸν μας Διάδοχον.

— Καὶ εἶναι ὁ νεανίσκος οὗτος ὁ Διάδοχος; ἠρώτησεν ὁ βοσκός ἐκβαλὼν τὸν πῖλόν του, — χαίρω τῶ ὄντι διὰ γνωρίζω τὴν ἐξοχότητά σου, ἀλλ' ὅμως, ἐάν ἦτο καὶ αὐτός ὁ βασιλεὺς, δὲν ἡδυνάμην νὰ τοῦ δείξω τὴν φωλεάν.

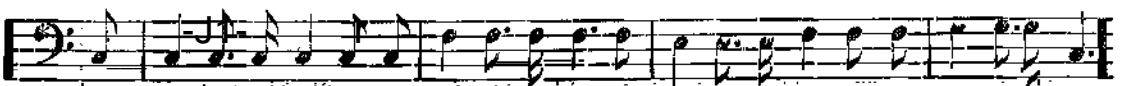
Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ. (11, 4, 6.)

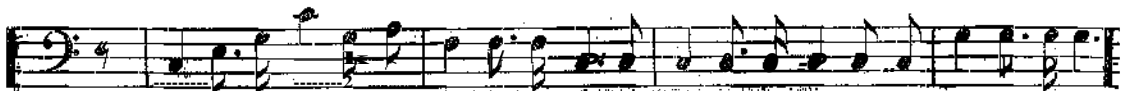
Ἐλθέτε πιστοὶ τοῦ Χριστοῦ ὁ παῖς. Μακρὰν καὶ πλησίον ἡ σὰλπιγξ ἤ χειρ.

Ἀρχίζετε ἄγων καὶ δοξάζετε. καὶ μακρὰν, ζωοθήτε τὰ ὄπλα καὶ τρέξατε ἔμπρος.

Χορὸς. Τρέξατε ἔμπρος Ὅλοι τρέξατε ἔμπρος ζωοθήτε τὰ ὄπλα καὶ τρέξατε ἔμπρος.

Χορὸς. Τρέξατε ἔμπρος Ὅλοι τρέξατε ἔμπρος ζωοθήτε τὰ ὄπλα καὶ τρέξατε ἔμπρος.

2. Ἄγων ἱερὸς, ἐκστρατεία καλὴ!!
Δὲν θέλομεν πᾶσαι οὐδὲ ἠτηθῆ.
Ἀνίκητος εἶν' ὁ ἡμῶν Ἀρχηγός,
Ζωοθῆτε τὰ ὄπλα, καὶ τρέξατε ἔμπρος.

Τρέξατε ἔμπρος κ. τ. λ.

3. Μὲ θάρρος, μὲ πίστιν προβαίνετε νῦν.
Εἰς δρόμον στενὸν κλῆν σαφῆ καὶ εὐθύν.

Ἰσχύς μας καὶ θομὰ μας εἶν' ὁ Σταυρός.
Ζωοθῆτε τὰ ὄπλα καὶ τρέξατε ἔμπρος.

Τρέξατε ἔμπρος κ. τ. λ.

4. Τὸν στέφανον πρόπει μετὰ τὸν σταυρὸν
Νὰ λάβῃ διὰ δοκιμῆς ὁ νικῶν.
Λοιπὸν, ἂν καὶ ἦται θρασὺς ὁ ἐχθρός,
Ζωοθῆτε τὰ ὄπλα καὶ τρέξατε ἔμπρος.

Τρέξατε ἔμπρος κ. τ. λ.

Ὁ Φαρισαῖος καὶ ὁ τελώνης.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς θέλων πολλάκις νὰ ἐντυπώσῃ τοὺς λόγους τοῦ ἐπι-περισσότερον εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῶν ἀκροατῶν του, μίστε-χειρίζετο τὰς λεγομένας παραβολὰς. Οὕτως εἰς μίαν περίστασιν θέλων νὰ ἐλέγξῃ τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους διὰ τὴν ὑπερηφάνειάν των καὶ νὰ τοὺς δείξῃ πόσον ὁ Θεὸς μισεῖ τοὺς ὑπερηφάνους καὶ ἀ-ρέσκειται εἰς τοὺς ταπεινοὺς, εἶπε τὴν ἑξῆς παραβο-

λὴν, τὴν ὑποὶν περιετῆ ἢ πρὸς κειμένη εἰκονογραφία.

•Εἶπε δὲ καὶ πρὸς τινὰς, τοὺς θαρροῦντας εἰς ἑαυ-τοὺς ὅτι εἶναι δίκαιοι, καὶ καταφρονῶντας τοὺς λοι-ποὺς, τὴν παραβολὴν ταύτην· ἄνθρωποι δύο ἀνέβη-σαν εἰς τὸ ἱερὸν διὰ νὰ προσευχηθῶσιν· ὁ εἰς Φαρι-σαῖος καὶ ὁ ἄλλος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος σταθεῖς προσήγατο καθ' ἑαυτὸν ταῦτα· Εὐχαριστῶ σοι, Θεέ, ὅτι δὲν εἶμαι καθὼς οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, ἄρπαγες, ἄ-

δικοι, μοιχοι, η/και καθως αυτος ο τελωνης. Νηστευοσ δις της εβδομαδος, αποδεκατιζω παντα οσα εχω. Και ο τελωνης μακρηθην ισταμενος δην ηθελεν οδδδ τοδσ οφθαλμοδσ να υψωση εις τον ουρανον, αλλ' εσοπτεν εις το σθηθοσ αυτου, λεγων, ο θεοσ, ελασθητι μοι τω αμαρτωλω. Σαε λεγω, Καταβη ουτοσ εις τον οίκον αυτου δαδικαιωμενοσ, μαλλον παρα εκεινοσ, διότι πασ ο υψων εκαυτον, θελει ταπεινωθῆ. Ο δε ταπεινωσ εκαυτον, θελει υψωθῆ.» (9—13. Λουκ. κεφ. ιη.)

Προσεχετε, λοιπον τέκνα μου απο της υπερηφαναίασ, διότι αυτη υπηρξε και ειναι το μέγιστον εμπόδιον της επιστροφῆσ και σωτηρίασ μυριάδων ανθρωπων, οτινινοσ Άλλωσ ηδδονατο να σωθῶσι.

ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΦΡΟΝΗΣΙΣ.

«Εγω θα το πάρω!»

«Δὸ δὲν θα το πάρης, Μετλάνδο!»

Τὰς λέξεισ ταύτασ, αἱ ὁμοίαι ἐπροφέρθησαν μετὸ κραυγῆσ και θυμοῦ ηχοουθησαν φιλονεικία και θόρυβοσ, τὰ ὅποια ελαμαν τὴν κυρίαν Κλάραν να ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου της μετὰ σπουδῆσ, διὰ να τῶη τίσ ἦτο ἡ αἰτία τῆσ μεταξύ τοῦ μικροῦ υἱοῦ της Μετλάνδου και τοῦ ἐξαδέλφου του Φρειδερίκου Γρέη. φιλονεικίασ εὔρε δὲ τὰ δύο παιδία κρατουντα τὸ ξύλον μιᾶσ σημαίασ και προσπαθῶντα ἕλαστον με δλασ τὰσ δυνάμεισ του να τὸ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ ἄλλου. Και τῶν δύο τὰ πρόσωπα ἦσαν κόκκινα ὑπὸ τοῦ θυμοῦ· μόλισ δὲ ἠδυνήθησαν να παύσωσι τὴν φιλονεικίαν των και ἀφοῦ εἰσῆλθεν ἡ κυρία εις τὸ δωμάτιον.

« Παιδία, περί τίνος φιλονεικίετε; » ἀνέκραξεν ἡ κυρία Κλάρα μετὰ δουρασευκείασ και ἐκπλήξεωσ.

« Μῆτερ, ἐμέλλομεν να παίζωμεν τοδσ στρατιώτασ και ἐγὼ ἤθελον να φέρω τὴν σημαίαν, » ἀπεκρίθη ὁ Μετλάνδοσ, μόλισ δυνάμενοσ να ὁμιλήσῃ ὑπὸ τοῦ θυμοῦ.

« Πρέπει να τὴν ἔχω ἐγὼ. — Ἐγὼ θα τὴν πάρω! » ἐφώνασεν ὁ Φρειδερίκοσ, προσπαθῶν εἰσέτι να τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν ἐξαδέλφον του.

« Δὸσ μοι τὴν, » εἶπεν ἡ κυρία, μετ' ἀποφασιστικοῦ τόνου, λαμβάνουσα αὐτὴν ἀπὸ τὰσ χεῖρασ τῶν παιδίων. « Ἰδέτε, ἐσχίσατε τὴν ὠραίαν σημαίαν φιλονεικῶντεσ. Εἰσ ποῖον ἀπὸ οἶσ ἀνήκει; »

« Ὁ θεοσ τὴν ἔδωκε και εις τοῦσ δύο μασ, — ἀπεκρίθη ὁ Φρειδερίκοσ, — ἀλλ' ἐγὼ πρέπει να τὴν φέρω, διότι εἶμαι μεγαλύτεροσ. »

« Ἐγὼ πρέπει να τὴν λάβω, διότι ὁ πατήρ μου εἶναι στρατιώτης, και ἐγὼ αὐτόσ μέλλω να γείνω στρα-

τιώτης! — ἀνέκραξεν ὁ Μετλάνδοσ, ἔχων ἀκόμη πολὺ ἀγρίαν τὴν ὄψιν. »

« Λυποῦμαι, παιδία μου βλέπουσα, δεῖ ἔχετε δλιγώτερον νοῦν παρα τὰ τετράποδα ζῷα. »

« Τί ἐννοεῖσ με τοῦτα, μήτερο; » εἶπεν ὁ Μετλάνδοσ.

« Ἡ φιλονεικία σουσ, με ἐνθουμίζει τὴν ἱστορίαν δύο αἰγῶν, τὴν ὅποιαν ἤκουσα, » ἀπεκρίθη ἡ κυρία, καθίζουσα εις μίαν καθέκλαν και κρατοῦσα τὴν σημαίαν εις τὰσ χεῖράσ της. Ἐπάνω εις ἀπόκρημνον βράχον τῆσ Τυρολίασ, δύο αἰγεσ συνητηθησαν εις ἐν τόσον στενὸν μονοπάτιον, ὥστε δὲν ὀπῆρχε θεσίσ να

παράσωσι συγχρόνωσ και αἱ δύο, οὔτε να γυρίσωσιν ὀπίσω και να επιστρέψωσιν. Ὑψηλὸσ κρημνὸσ ὑφοδτο καθέτωσ ὑπεράνω αὐτῶν, και βαθύ σκοτεινὸν χάσμα ἔκειτο ὑποκάτω. Τί νομίζετε, ὅτι ἕλαμον, αἱ δύο εἶναι αἰγεσ;

« Ὑποθέτω, » — εἶπεν ὁ Μετλάνδοσ, δεῖ, ἂν εἶχον κέρατα, ὡσ αἱ δύο μικραὶ αἰγεσ μου, ἤθελον σπρώξει και κερατίσει ἡ μία τὴν ἄλλην και μονομαχήσει, ἔωσ οἷ ἡ μία ἢ και αἱ δύο ἤθελον πέσει ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ και φονεουθῆ. »

Νομίζεσ ὅτι αὐταὶ ἦσαν υπερήφανοι, ἀνόητοι και φιλονεικοι, ὡσ δύο παιδία, τὰ ὅποια δὲν θέλω να δνομάσω; » εἶπεν ἡ κυρία Κλάρα, σείουσα τὴν κεφαλὴν της. « Ὅχι; αἱ αἰγεσ ἦσαν ταπεινότεραὶ και φρονιμώτεραὶ ἐκείνων! Ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἠσούχωσ και προσετικῶσ ἐπλαγίασεν ἐπάνω εις τὸ στενὸν μονοπάτιον, και μετὰ ταῦτα κάμφητοσ πρῶτον τὸ ἄνω σκέλισ της ἀπὸ τὸ σῶμά της, ἔπειτα δὲ και τὸ ἄλλο συνεμαζέθη ὅσον ἠδδονατο πλησιέτερον εις τὸν βράχον. Ἰότε ἡ ἄλλη αἰξ ἠσούχωσ και ἀπαλῶσ πατήσασα ἐπὶ

της συντρόφου της, ἤδυνήθη νὰ περάσῃ σῶα καὶ σκιρτώσα ν' ἀπομακρυνθῆ. Ἡ δὲ αἰεὶ, ἡ ὁποία εἶχε πλαγιασθεῖ, σηκωθεῖσα τότε ἐκ τῆς ταπεινῆς θέσεως σῶα καὶ ἀβλαβῆς, ἤτο καὶ αὐτὴ ἐλευθερὰ ἐπίσης νὰ πηδᾷ ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, καὶ νὰ τρώγῃ τὸ γλυκὺ χορτάριον, ἀντὶ νὰ κῆται, ὡς ἤθελε συμβῆ, εἰς τὸ βῆθος τοῦ κρημνοῦ, ἔχουσα ὅλα της τὰ κόκκαλα σπαρμένα ἐκ τῆς πτώσεως.»

«Πόσον φρόνιμος αἰεὶ ἤτο αὐτή!» ἀνέκραξεν ὁ Φρειδερίκος.

«Δὲν ἤξευρον, ὅτι αἱ αἴγες ἔχουν τόσον νοῦν,» ἀνέκραξεν ὁ Μετλάνδος. «Ἀπορῶ, ἐὰν τὰ δύο μικρὰ ἐρίφια μου, τὰ ὁποῖα ζεύγω εἰς τὸ ἀμαξάκιόν μου, ἤθελον κάμει τὸ αὐτὸ ὡς ἐκεῖνα.»

«Ίσως, — παρετήρησεν ἡ κυρία Κλάρα μειδιῶσα, — σαυτὰ θὰ ἐθεικνοῦν περισσότερο νοῦν ἀπὸ τοὺς κυρίου των!»

«Δὲν βλέπω ὅτι εἶναι τι πάντοτε ὑποχρωσμένοι νὰ παρατηρῇ τὰ δικαιώματά του!» ἀνεφώνησεν ὁ Μετλάνδος, ἐνατενίζων εἰς τὴν σημαίαν, διότι παρετήρησεν ὅτι ἡ μήτηρ του ἐσυλλογιζέτο περὶ τῆς διαγωγῆς του κατὰ τὴν φιλονεικίαν των ταύτην.

«Τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀνῆκε καὶ εἰς τὰς δύο αἴγας,» — παρετήρησεν ἡ κυρία, «ἀλλὰ φρονιμωτέρα ἤτο ἡ ταπεινότερα» ἐπειδὴ ταπεινωθεῖσα ἐνίκησε καὶ ἀφήρασα τὴν ἄλλην νὰ γείνη πρώτη, ἔσωσε τὴν ζωὴν ἀμφοτέρων. «Ὁ τέκνον μου! ἐὰν τὸ ἐνστικτὸν ἐδίδαξαι, τὸ τετραπόδον ἐκεῖνο ζῶον, πρέπει ἀραγε ὄντα λογικὰ ὡς σεῖς, νὰ μάχωνται καὶ νὰ φιλονεικῶν; καὶ πρὸ πάντων;» ἐπρόσθεσε θέασα ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά της ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ τέκνου της, «δύνανται Χριστιανοὶ νὰ φιλονεικῶσι περὶ μηθαιμῶν πραγμάτων, ἐνῶ ἤξεύρουσι ὅτι εἶναι γεγραμμένοι; «Μαχίριοι οἱ πρᾶξι; ὅτι αὐτοὶ θὰ κληρονομήσωσι τὴν γῆν.»

«Ὁ Μετλάνδος ἐκότταξε μετ' ἀμφιβολίας τὴν μήτερα του» ἐπειδὴ ἡ ὑπερηφάνεια ἐπάλαυνεν εἰς αὐτὸ ἐντὸς του. «Ἄλλ' ὁ Φρειδερίκος ἀνεφώνησε θαρραλέως, «Ἄς λάβῃ λοιπὸν αὐτὸς τὴν σημαίαν! Λυποῦμαι διότι ἐφιλονεικῆσα περὶ αὐτῆς.»

«Ὅχι, ὄχι, σὺ θὰ τὴν λάβῃς!» ἀνέκραξεν ὁ Μετλάνδος μᾶλλον συγκεκλινημένος ἐκ τῆς ἀγαθότητος τοῦ ἐξαδέλφου του παρὰ ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς μητρὸς του.

«Ἀμφότεροι θὰ τὴν φέρητε κατὰ σειρὰν, τέκνα μου, εἶπεν ἡ κυρία, ἀφοῦ διορθώσω τὸ σχίσμα τὸ διπλοῦν ἐκμάτε. «Ἄς ἐντυπώσῃ δὲ τὸ περιστατικὸν τοῦτο εἰς ὁμᾶς τὴν ἐξῆς ἀλήθειαν, ὅτι δηλ. συχνὰ κερδίζομεν ὑποχωροῦντες, καὶ ὅτι ἐκεῖνος εἶναι φρονιμώτερος καὶ εὐγενέστερος, ὅστις εἶναι πρόθυμος νὰ ἀψήφῃ

χάριν τῆς συνειδήσεως καὶ νὰ λάβῃ τὴν ταπεινότεραν θέσιν.»

ΑΙΝΙΓΜΑ

«Ἄν καὶ ἐν τῷ ὄνομαί μου διττὴν ἔχει προφοράν
Γένος-κ' ἐννοῖαν ἀλάσσει εἰς τοῦ τόνου τὴν φοράν;
Ὁξυτόνω; μὲ προφέρεται; γένους εἶμ' ἀρσενικοῦ
Ἐὰν δὲ παροξυτόνω; εἶμαι γένους ἀηλοκοῦ;
Ὡ; δέυτονον δὲ πάλιν εἶμαι εἰδός τι τροφῆς;
Παροξύτονος; δὲ ἤμην μέρους τι ἐπὶ τῆς γῆς.
(Ἡ λύσις ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ.)

Σ;

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Πῶς ὀνομάζεται ἐκεῖνο, ἀνευ τοῦ ὁποῦ οὐδαίς δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ;
- 2) Ποῦ τῆς Γαφῆς εὐρίσκεται;
- 3) Τί ἐννοεῖ;

ΕΙΔΥΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Τιμὴ προπληρωτικὰ διὰ τὰς Ἀθήνας δραχ. 1* διὰ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὰς ἐπαρχίας 1,20* διὰ τὴν Τουρκίαν συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ταχυδρ. τελῶν μέχρι τοῦ μέρους ὅπε προσορμίζεται ἀημόπλοιοι δραχ. 2;

Εἰς τὴν Ἑδρώπην καὶ Ἀμερικὴν συμπεριλαμβανομένων τῶν ταχυδρομικῶν δραχ. 4.

— Ὅστις κάμη 5 συνδρομητῆς καὶ ἀποστελεῖ τὰς συνδρομὰς εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων λαμβάνει ἐν φέλλῳ δωρεάν.

— Ὅστις κάμη 25 συνδρομητῆς θέλει λαμβάνει δωρεάν ἐπὶ ἐν ἔτος τὸν Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς; Ἐφημερίδα Οἰκογενειακὴν 17 ἡδὴ ἔτη ἐκδομένην ἐνταῦθα.

— Ὅστις κάμη 100 συνδρομητῆς θέλει λάβει δωρεάν τὸ λεῖκόν τοῦ κ. Βυζαντίου.

— Ὅθεν φύλλον ἀποστέλλεται εἰς οὐδένα ἀνευ προπληρωμῆς—ἀντὶ λοιπὸν νὰ γράφωσι ἐρωτῶντες πῶς νὰ σταλῶσι τὴν συνδρομὴν των, κάλλιον θὰ ἦται νὰ τὴν πέμπωσι ταχυδρομικῶς διὰ γραμματοσήμων οἱ θέλοντες τὸ φύλλον, καὶ ἀφαικτικῶς τὸ λαμβάνουσι.

— Ὅσαι αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ἐπιγράφωνται, «πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας.»

— «Ἐνεκεν τῆς συχνῆς ἀνατυπώσεως τῶν σωματίων των παρελθόντων ἐτῶν ἡ τιμὴ ἐκάστου ἔτους ὀρίζεται διὰ τὴν Ἑλλάδα εἰς

δραχ. 11

διὰ τὴν Τουρκίαν

* 1 50

— Οἱ ἐν Ἀθήναις, Πείραιεὶ καὶ Σέρφω συνδρομηταὶ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων ὀφείλουσι δταν πληρώσωσι νὰ λαμβάνωσι ἐντυπὸν ἀπόδειξιν παρὰ τοῦ διανομέως φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ συντάκτου καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων.»

— Συνδρομαὶ ἐν Ἀθήναις γίνονται ἐν τῷ Ἑυαγγελικῷ Βιβλιοπωλείῳ ἐν ὁδῷ Ἑρμοῦ πλησίον τοῦ χρυσοχοείου τοῦ κ. Στεφάνου.

— Εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ἀπριλίου θὰ ἀναγγελωμεν τὰ ἀνέματα τῶν ἀειωθέντων τοῦ βραβείου τῆς λύσεως τῶν ἱερογραφικῶν ἐρωτήσεων.